

ผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทานที่มีผลต่อความสามารถในการลงความเห็นข้อมูล
ของเด็กปฐมวัยโรงเรียนวัดพุมเรียง จังหวัดสุราษฎร์ธานี
The Effects of Storytelling Activities on the Inferring Ability of Preschool
Children at Wat Phumriang School in Surat Thani Province

จารุวรรณ จันจินดา¹ ชนิพรรณ จาติเสถียร²

Jaruwan Chanchinda¹ Chanipun Chartisathian²

¹นิสิตหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิตแขนงวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
Graduate Student in Master of Education, Education Program in Curriculum and Instruction,
Sukhothai Thammathirat Open University

²แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

²Education Program in Curriculum and Instruction, Sukhothai Thammathirat Open University

E-Mail:jaruwan.jds@gmail.com; โทรศัพท์มือถือ: 086-9452941

Received: 20 May 2021

Revised: 04 October 2021

Accepted: 13 January 2022

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการทดลอง 2) เปรียบเทียบความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เด็กปฐมวัย อายุ 5-6 ปี จำนวน 23 คนที่ศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนวัดพุมเรียง จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานและ 2) แบบวัดความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัย สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยหลังการทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง 2) เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานมีความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

คำสำคัญ: การจัดกิจกรรมการเล่านิทาน / ความสามารถในการลงความเห็นข้อมูล / เด็กปฐมวัย

Abstract

The purposes of this research were to 1) examine preschool children's inferring ability before and after the experiment, and 2). compare the ability to infer before and after the storytelling activities. The sample consisted of 23 preschool children aged 5–6 years in kindergarten year 3 in the second semester of the academic year 2019 at Wat Phum Rieng School in Surat Thani Province. The instruments were the storytelling activity plans and the inferring ability measurement form. The statistics employed for data analysis were mean, standard deviation, and t-test.

The findings revealed that 1) the inferring ability of preschool children was higher after the experiment, and 2) their inferring ability after participating in the storytelling activities improved at a significant level (P-Value) of 0.05.

Keywords: Storytelling / Inferring ability / preschool children

บทนำ

การดำรงชีวิตและอยู่อาศัยบนโลก มีส่วนเกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์ตลอดเวลา มนุษย์ใช้กระบวนการวิทยาศาสตร์เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และแก้ไขปัญหาต่างๆ (พรพรรณ ไวยางกูร. 2552, หน้า 6) สอดคล้องกับสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2557, หน้า 1) ได้กล่าวไว้ว่า ในสังคมอนาคตวิทยาศาสตร์จะมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่ง เพราะวิทยาศาสตร์จะเข้ามามีบทบาทในการดำรงชีวิตประจำวัน วิทยาศาสตร์ทำให้คนได้พัฒนาความคิด มีความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ ทุกคนจึงจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาให้รู้วิทยาศาสตร์ เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจโลกธรรมชาติและเทคโนโลยีที่มนุษย์สร้างขึ้นและนำความรู้ไปใช้อย่างมีเหตุผล สร้างสรรค์ มีคุณธรรม ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการพัฒนาเศรษฐกิจ สามารถแข่งขันกับนานาชาติ ประเทศและดำเนินชีวิตร่วมกันในสังคมโลกได้อย่างมีความสุข

ปัจจุบันประเทศไทยเผชิญปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางวิทยาศาสตร์ จากผลการประเมินความรู้และทักษะด้านวิทยาศาสตร์ของเด็กไทยในการประเมินระดับนานาชาติ (PISA) ปี 2561 พบว่านักเรียนไทยประมาณ 56% มีความสามารถด้านวิทยาศาสตร์ตั้งแต่ระดับ 2 ขึ้นไป จากทั้งหมด 6 ระดับ ค่าเฉลี่ยของประเทศที่เข้าร่วมทดสอบมีนักเรียน 78% ที่มีความสามารถในระดับ 2 ขึ้นไป กล่าวคือ นักเรียนสามารถรู้คำอธิบายที่ถูกต้องของปรากฏการณ์ทางวิทยาศาสตร์ที่คุ้นเคยและไม่ซับซ้อนเกินไป สามารถใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์เพื่อบอกว่าการลงข้อสรุปถูกต้องสอดคล้องกับข้อมูลที่มี (สถาบันการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. 2562, หน้า 3)

การลงความเห็นข้อมูล คือ ความสามารถในการอธิบายหรือสรุปข้อมูลที่ได้จากการสังเกต การวัด การทดลอง โดยใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ผสมกับความรู้อันได้มาช่วยในการลงความเห็นข้อมูล เพื่อให้ได้ข้อมูลอย่างสมเหตุสมผล โดยมีหลักฐานสนับสนุน ซึ่งหลักฐานที่มาสนับสนุนอาจจะมาจากความรู้และประสบการณ์เดิมที่เคยพบเห็นมาแล้วทั้งนี้การลงความเห็นข้อมูลชุดเดียวกันอาจแตกต่างกัน ด้วยแต่ละบุคคลมีประสบการณ์และความรู้เดิมที่แตกต่างกัน แต่ต้องสมเหตุสมผลกับข้อมูลที่ได้จากการสังเกต เงื่อนไขสำคัญที่นำไปสู่การลงความเห็นข้อมูลที่ต้อง คือ ปริมาณและความกว้างของข้อมูล ความถูกต้องของข้อมูล ความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้ลงความเห็นข้อมูลและความสามารถในการสังเกต การลงความเห็นข้อมูลมีความสำคัญเพราะช่วยให้บุคคลนำเหตุการณ์มาพิจารณาอย่างสมเหตุสมผล ไม่ด่วนตัดสินใจ มีความรอบคอบมากขึ้นในการคิดสรุปว่าอะไรเป็นเหตุผลรวมทั้ง ทำให้เกิดการแสวงหาความรู้และเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ปัจจุบันการดำเนินชีวิตของทุกคนต้องเกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์ การปูพื้นฐานความรักทางวิทยาศาสตร์ตั้งแต่เด็กปฐมวัย ให้มีค่านิยมทางวิทยาศาสตร์เป็นเรื่องที่ดีตามที่หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2560 ได้ระบุว่า การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยอายุ 3-6 ปีเป็นกิจกรรมเพื่อพัฒนาทั้ง 4 ด้านได้แก่ ด้านร่างกายอารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาให้ครอบคลุมทุกด้าน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2560, หน้า 26) การจัดประสบการณ์วิทยาศาสตร์ให้กับเด็กปฐมวัยมีความสำคัญ โดยที่เป็นการส่งเสริมให้เด็กมีความสนใจอยากรู้อยากเห็น เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัว การที่เด็กได้รู้จักสิ่งต่างๆ ทำให้เด็กเข้าใจสิ่งที่เด็กสงสัย เข้าใจโลกที่อยู่ ซึ่งส่งผลให้สามารถพัฒนาการคิด รู้จักหาคำตอบแบบวิทยาศาสตร์ เด็กมีประสบการณ์ทางด้านวิทยาศาสตร์ จะช่วยส่งเสริมและพัฒนาเด็กในด้านต่าง ๆ ดังนี้ 1. สร้างความเชื่อมั่นให้กับตนเอง 2. ได้ประสบการณ์ที่จำเป็นสำหรับชีวิต 3. มีทักษะในด้านการสังเกต 4. รู้จักวิธีการแก้ปัญหาโดยมีผู้ใหญ่คอยช่วยเหลือ 5. มีความรู้พื้นฐานจากการได้สืบค้น 6. มีการพัฒนาด้านประสาทสัมผัสทั้ง 5 ความหมายของการจัดประสบการณ์ทางวิทยาศาสตร์ให้กับเด็กปฐมวัยไม่แตกต่างจากความหมายของวิทยาศาสตร์ทั่วไป ซึ่งเน้นที่กระบวนการและผลผลิตวิทยาศาสตร์ แต่เด็กปฐมวัยแตกต่างจากวัยอื่นๆ เนื่องจากเป็นวัยที่เริ่มเรียนรู้ ดังนั้นจึงเป็นการกระทำโดยอาศัยพื้นฐาน เบื้องต้นทางวิทยาศาสตร์ เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับความจริงต่างๆ รอบตัวเอง การให้เด็กได้มีส่วนในการทำกิจกรรมจะช่วยพัฒนาทักษะในการคิดอย่างมีระบบ ซึ่งจะนี้เป็นพื้นฐานในการเรียนวิทยาศาสตร์ในระดับต่อไป กิจกรรมวิทยาศาสตร์เกี่ยวข้องกับกระบวนการและผลผลิต เพราะว่าเมื่อครูเตรียมให้เด็กทำกิจกรรม ครูต้องเฝ้าสังเกตดูวิธีการทำงานของเด็ก (กระบวนการ) เมื่อเด็กทำเสร็จแล้ว ครูก็ต้องดูผลงานของเด็ก (ผลผลิต) ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ มาจากคำว่าทักษะ และกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ทักษะ หมายถึง ความชำนาญ ความคล่องแคล่ว และความแม่นยำ กระบวนการทางวิทยาศาสตร์

หมายถึง กระบวนการที่นักวิทยาศาสตร์ใช้หาความรู้ และหาคำตอบในสิ่งที่สงสัย ซึ่งเป็นกระบวนการที่เป็นระบบมีเหตุผล ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ หมายถึง ความชำนาญ ความคล่องแคล่ว ความแม่นยำ ของการใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์เพื่อแสวงหาความรู้ หรือหาคำตอบในสิ่งที่สงสัยในขณะที่มีการค้นคว้าหาความรู้ ตามขั้นตอนของวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ผู้ทำการศึกษาค้นคว้าต้องมีการปฏิบัติและฝึกฝนทางความคิดอย่างเป็นระบบ ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย ตามความคิดเห็นของนักการศึกษา พอสรุปได้ว่า ทักษะที่ควรส่งเสริมให้กับเด็กปฐมวัยมีดังนี้ 1. ทักษะการสังเกต 2. ทักษะการจำแนกประเภท 3. ทักษะการวัด และทักษะการเปรียบเทียบ 4. ทักษะการสื่อความหมาย 5. ทักษะการลงความเห็น 6. ทักษะการหาความสัมพันธ์ระหว่างมิติและเวลา สิ่งที่ต้องตระหนักในการสอนทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ คือ การใช้คำถามที่จะนำไปสู่ทักษะนั้น ๆ เช่น ทักษะการสังเกต สังเกตสิ่งที่คุณคิดว่ามีลักษณะ รูปร่าง อย่างไร ดินเหนียวและดินทรายมีลักษณะเหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไร สิ่งสำคัญของการฝึกทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ คือ ให้เด็กได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง โดยผ่านประสบการณ์สัมผัสทั้ง 5

ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ จึงเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญของวิทยาศาสตร์ ซึ่งมีความจำเป็นที่จะต้องฝึกให้กับเด็กจนสามารถนำไปใช้อย่างคล่องแคล่วและเกิดความชำนาญในการเลือกใช้วิธีการที่เหมาะสมกับเรื่องราวหรือปัญหาที่ต้องการคำตอบ กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ จะทำให้เด็กสามารถพัฒนาความคิดรวบยอดและหลักการทางวิทยาศาสตร์ รู้จักการใช้สติปัญญาในการแก้ปัญหาตลอดจนค้นหาคำตอบใหม่เชิงวิทยาศาสตร์ได้อยู่เสมอ ทั้งนี้ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ คือความชำนาญ หรือความสามารถในการใช้ความคิด เพราะเป็นการทำงานของสมองในรูปแบบการคิดพื้นฐาน ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์และปลูกฝังทัศนคติที่ดีของวิทยาศาสตร์ให้กับเด็กจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งและควรเริ่มตั้งแต่ระดับปฐมวัย เพราะเด็กปฐมวัยเป็นวัยแห่งการเริ่มต้นการเรียนรู้ที่มีความสำคัญมากที่สุดของชีวิตมนุษย์และพัฒนาการในแต่ละด้านของเด็กจะพัฒนาอย่างรวดเร็ว ในเด็กปฐมวัยควรเริ่มส่งเสริมพื้นฐานการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ แล้วจึงพัฒนาทักษะที่ซับซ้อนขึ้นอย่างเหมาะสมกับพัฒนาการตามวัย เช่น ทักษะการพยากรณ์ ควรให้เด็กได้ฝึกการคาดคะเนเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล (สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. 2563, หน้า 62) ในระดับปฐมวัยผลการเรียนรู้ที่คาดหวังทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และคณิตศาสตร์ คือ เด็กสามารถคาดคะเน ลงความเห็น สร้างคำอธิบาย ให้เหตุผลและเชื่อมโยงได้อย่างเหมาะสมกับวัย เด็กสามารถอ้างอิงจากประสบการณ์เดิมและข้อมูลที่ได้จากการสังเกตตามศักยภาพของเด็ก (สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. 2563, หน้า 11) การลงความเห็นข้อมูลคือทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ขั้นพื้นฐานสำคัญที่ก่อให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น

ของเด็ก ครูจะต้องกระตุ้นให้เด็กหาข้อมูลเพิ่มเติมอีกเพื่อนำไปสู่การลงความเห็นข้อมูลที่แม่นยำ ดังนั้นทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ขั้นพื้นฐานจึงมีความสำคัญและจำเป็นในการส่งเสริมการจัดกิจกรรมสำหรับเด็กปฐมวัย เพื่อให้เด็กได้รับการฝึกฝนจนสามารถนำไปใช้ได้จนเกิดความชำนาญที่สูงขึ้นต่อไป (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2557, หน้า 19)

การเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งจำเป็นผู้เกี่ยวข้องควรจัดประสบการณ์ที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้ สิ่งที่ควรคำนึงถึงในการส่งเสริมทักษะทางภาษาให้กับเด็กวัยอนุบาล เพื่อให้เกิดขึ้นอย่างเต็มศักยภาพของเด็กเพราะสภาพแวดล้อมที่ดีและเหมาะสมเป็นสิ่งจำเป็นให้เกิดการเรียนรู้อย่างดียิ่งสำหรับเด็ก ดังนั้นการฟัง การพูดจึงเป็นทักษะของพัฒนาการทางภาษาในเด็กวัยอนุบาล การจัดประสบการณ์ให้เด็กแต่ละวัยต้องจัดให้สอดคล้องกับอายุธรรมชาติ และความต้องการของเด็กซึ่งมีความแตกต่างกัน กิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถทางภาษาในด้านการฟัง และการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาลนั้นมีหลากหลายกิจกรรม เช่น การเล่านิทาน การเล่นเกมบทบาทสมมติการสนทนา การพูดคำคล้องจอง รวมทั้งการใช้ปริศนาคำทาย ซึ่งกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้ฟัง พูด ได้ตอบ แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ จะยิ่งช่วยส่งเสริมให้เด็กมีความสามารถทางภาษาที่ดีขึ้น (กิ่งกาญจน์ อังกสิทธิ์. 2555, หน้า 18) นิทานมีประโยชน์มีคุณค่าต่อเด็กปฐมวัยเป็นอย่างมาก นิทานช่วยสร้างเสริมพัฒนาการของเด็ก ทั้งร่างกายอารมณ์สังคม และสติปัญญาให้เหมาะสมกับการพัฒนาการตามวัย รวมทั้งยังเปิดโลกจินตนาการให้กว้างไกล เช่นเดียวกับ วรัญญา ศรีบัว (2560, หน้า 5) กล่าวว่าการเล่นนิทานหรือการเล่าเรื่องให้เด็กฟังจะสนุกและประสบการณ์สำเร็จจึงหมายถึง วิธีการที่ผู้เล่าจะถ่ายทอดเรื่องราว เนื้อหาของนิทานให้เด็กได้ฟัง ไม่ว่าจะเป็นน้ำเสียงของผู้เล่า ท่าทางของผู้เล่า จังหวะในการพูด จะช้าหรือเร็วขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ในเรื่องที่จะเล่าประกอบเรื่องราว สื่อที่ใช้ประกอบการเล่านิทาน ตลอดจนการส่งเสริมให้เด็กได้มีโอกาสเป็นผู้เล่าหรือร่วมแสดงในบทบาทของผู้เล่า อันเป็นรากฐานที่จะนำไปสู่ความคิดสร้างสรรค์ต่อไป ดังนั้น กิจกรรมการเล่านิทาน จะส่งผลต่อความสนใจและความตั้งใจต่อการเรียนรู้ของเด็ก มีความสนุกสนาน นิทานเป็นตัวกระตุ้นให้เด็กแสดงพฤติกรรมลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัย นับเป็นอีกเทคนิควิธีการหนึ่งที่สามารถนำมาใช้พัฒนากับเด็กปฐมวัยเพื่อให้เกิดความสามารถลงความเห็นข้อมูลได้เป็นอย่างดี

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทานที่มีผลต่อความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัย เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการลงความเห็นข้อมูล ซึ่งจะเป็นแนวทางสำหรับครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัย ในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะด้านการลงความเห็นข้อมูลให้กับเด็กปฐมวัยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรได้แก่ เด็กปฐมวัยทั้งชายและหญิงอายุ 5-6 ปี ที่ศึกษาอยู่ในระดับอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนวัดพุ่มเรียง จังหวัดสุราษฎร์ธานีจำนวน 1 ห้องเรียน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เด็กปฐมวัยทั้งชายและหญิงอายุ 5-6 ปี จำนวน 23 คน ที่ศึกษาในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนวัดพุ่มเรียง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม จำนวน 1 ห้องเรียน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาแบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง (One Group Pretest-Posttest Design)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานที่มีผลต่อความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัย จำนวน 20 แผน ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมแผนละ 20-30 นาที

ลำดับที่	ชื่อนิทาน	สื่อรูปภาพประกอบนิทาน
1.	วันหยุดของ 2 พี่น้อง	1. การไปเล่นที่สวนสาธารณะ
		2. ฝนกำลังจะตก
		3. พี่ก้องสิ้นหกล้ม
2.	ลูกตาลกับต้นกล้วย	1. รังนกตกลงมา
		2. ผ้าที่ตากไว้เปียก
		3. น้องต้นกล้วยต้องเสีย
3	เช้าวันหยุดของซูโม่	1. เวลาเช้า
		2. อาหารร้อน
		3. น้ำแข็งในแก้วละลาย
4.	พักกลางวันของนิดหน่อย	1. ห้องสมุด
		2. เด็กผู้ชายตกชิงช้า
		3. เด็กเตะฟุตบอลมาโดนกระจกแตก
5.	แมวเหมียวเพื่อนแสนดี	1. ใบไม้โดนหนอนกิน
		2. พื้นลื่น
		3. ไฟดับ

ขั้นตอนแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

ขั้นนำ

วันที่หนึ่ง เด็กฟังนิทาน ที่ครูเล่านิทานโดยใช้ภาพประกอบเด็กเข้ากลุ่มสนทนาเกี่ยวรายละเอียดรูปภาพโดยการร่วมกันสนทนาในกลุ่มย่อยและร่วมแลกเปลี่ยนสนทนาในกลุ่มใหญ่ เด็กสังเกตและเก็บรายละเอียดของภาพนิทาน

ขั้นการจัดกิจกรรม

วันที่สอง เด็กฟังนิทานและเก็บรายละเอียดของเนื้อเรื่องนิทาน

ขั้นสรุป

วันที่สามและวันที่สี่ ครูนำภาพมาพูดคุยกับเด็ก โดยใช้คำถามให้เด็กลงความเห็นข้อมูลเด็กนำรายละเอียดภาพและเนื้อหาของนิทานมาผนวกกับความรู้เดิมแล้วตีความลงความเห็นข้อมูลได้อย่างสมเหตุสมผล จากนั้นเด็กและครูร่วมกันสรุปเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ลงความเห็นข้อมูลเกี่ยวกับนิทาน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบวัดความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัย จำนวน 2 ฉบับ แบบวัดคู่ขนาน ก่อนและหลังการทดลอง จำนวน 7 ข้อ ข้อละ 2 คะแนน รวมคะแนนเต็ม 14 คะแนน ใช้เวลาทดสอบข้อละ 5 นาที รวมทั้งหมด 35 นาที

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบวัดความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยที่เป็นแบบทดสอบที่เป็นรูปภาพประกอบสถานการณ์ โดยเป็นแบบวัดคู่ขนาน ก่อนและหลังการทดลองจำนวน 7 ข้อ แบบวัดทั้งสองชุดใช้สถานการณ์ประเด็นเดียวกัน มีรูปภาพประกอบสถานการณ์ที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน ใช้เกณฑ์ให้คะแนนในลักษณะเดียวกัน โดยมีเกณฑ์ ดังนี้

2 คะแนน หมายถึง เด็กใช้ข้อมูลจากรูปภาพและข้อมูลเหตุการณ์ที่ได้ยิน รวมทั้งใช้ประสบการณ์เดิมมาประกอบแล้วนำมาตีความได้สมเหตุสมผล

1 คะแนน หมายถึง เด็กสามารถตีความได้ โดยใช้ข้อมูลจากรูปภาพหรือจากเรื่องราว รวมทั้งนำประสบการณ์มาใช้ประกอบแต่อาจไม่สมเหตุสมผล

0 คะแนน หมายถึง เด็กอธิบายข้อมูลที่ได้จากรูปภาพและจากเรื่องราวได้ แต่ไม่สามารถตีความได้

ตัวอย่างแบบทดสอบ สถานการณ์ที่ 1 เด็กกินขนม

เช้าวันหยุดคุณแม่เข้าไปในห้องเพื่อเตรียมอาหารไว้ให้เด็ก ๆ ทาน คุณแม่ตกใจเมื่อเห็นขวดโหลคุกกี้ตกอยู่บนพื้นมีเศษขนมตกลงและห่ออยู่บนพื้น เจ้าแต้มน้อยยืนอยู่บนโต๊ะ น้องข้าวโอ๊ตยืนอยู่ข้าง ๆ โตะ ด้วยสีหน้าซีด

คำถาม

- เด็ก ๆ สังเกตเห็นอะไรในภาพ - เด็ก ๆ คิดว่าเกิดอะไรขึ้น - เด็ก ๆ ทราบได้อย่างไรว่า....

ภาพที่ 1 เด็กกินขนม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทดสอบก่อนการจัดกิจกรรม ทำการวัดความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยเป็นรายบุคคล โดยใช้เครื่องมือแบบวัดความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยก่อนการจัดกิจกรรมการเล่น มีจำนวน 7 ข้อ ข้อละ 2 คะแนน รวมคะแนนเต็ม 14 คะแนน ใช้เวลาทดสอบข้อละ 5 นาที รวมทั้งหมด 35 นาที

2. ดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมการเล่นที่มีผลต่อความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัย ตามแผนเป็นระยะเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน คือ วันจันทร์ วันอังคาร วันพุธ วันพฤหัสบดี ในกิจกรรมเสริมประสบการณ์ ระหว่างเวลา 09.30-10.00 น.

3. ทดสอบหลังการจัดกิจกรรม เมื่อดำเนินการจัดกิจกรรมการเล่น ครบ 5 สัปดาห์ ผู้วิจัยดำเนินการวัดความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยเป็นรายบุคคล โดยนำแบบวัดความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัย ใช้แบบวัดคู่ขนานมาวัดกับกลุ่มตัวอย่างหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นที่มีผลต่อความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัย จำนวน 7 ข้อ ข้อละ 2 คะแนน รวมคะแนนเต็ม 14 คะแนน ใช้เวลาทดสอบข้อละ 5 นาที รวมทั้งหมด 35 นาที

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติได้แก่ ร้อยละค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยใช้สูตรของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐานทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแบบวัดความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัย ก่อนทดลองและหลังทดลอง โดยใช้สถิติทดสอบค่า t (ล้วน สายยศ. 2550, หน้า 256-303)

ผลการวิจัย

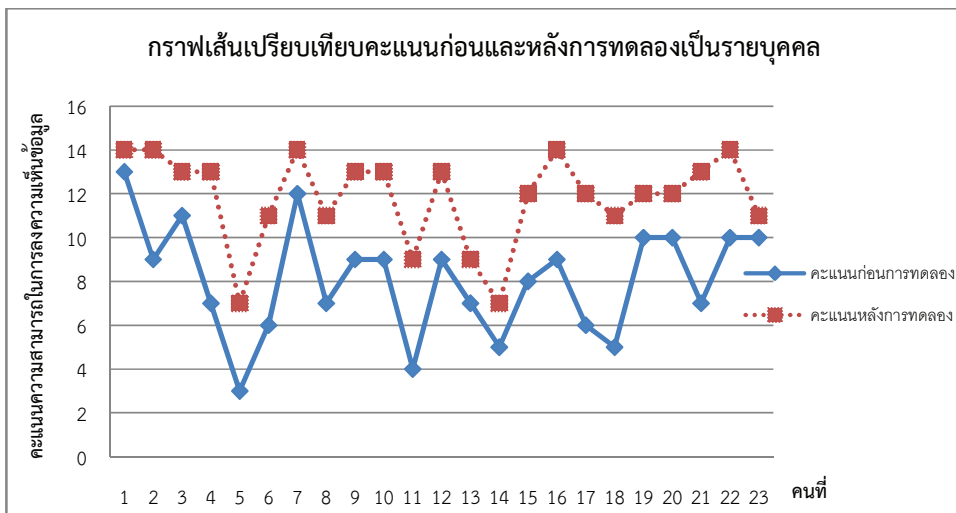
1. เพื่อศึกษาความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่น

ตารางที่ 1 คะแนนความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัย โรงเรียนวัดพุมเรียง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่นิทาน เป็นรายบุคคล

คนที่	คะแนนก่อนการทดลอง	คะแนนหลังการทดลอง	ผลต่างของคะแนนก่อนและหลังทดลอง
1	13	14	1
2	9	14	5
3	11	13	2
4	7	13	6
5	3	7	4
6	6	11	5
7	12	14	2
8	7	11	4
9	9	13	4
10	9	13	4
11	4	9	5
12	9	13	4
13	7	9	2
14	5	7	2
15	8	12	4
16	9	14	5
17	6	12	6
18	5	11	6
19	10	12	2
20	10	12	2
21	7	13	6
22	10	14	4
23	10	11	1
$\sum X$	186	272	86
$\bar{X}$	8.09	11.83	3.29
$S.D$	2.54	2.10	1.65

จากตารางที่ 1 พบว่า คะแนนความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัย โรงเรียนวัดพุมเรียง จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 23 คน โดยใช้แบบวัดความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองทุกคน โดยก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.09 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.54 หลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.83 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.10

เมื่อพิจารณารายบุคคลพบว่า ก่อนการทดลองมีเด็กได้รับคะแนนสูงสุด คือ 13 คะแนน จำนวน 1 คน คะแนนต่ำสุดคือ 3 คะแนน จำนวน 1 คน หลังการทดลองมีเด็กได้รับคะแนนสูงสุด คือ 14 คะแนน จำนวน 5 คน คะแนนต่ำสุดคือ 7 คะแนน จำนวน 2 คน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.29 โดยมีผลต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังการทดลองมากที่สุด 6 คะแนน จำนวน 4 คน และผลระหว่างคะแนนก่อนและหลังการทดลองน้อยที่สุด 1 คะแนน จำนวน 2 คนเมื่อนำคะแนนในตารางที่ 1 มานำเสนอเป็นกราฟเส้น จะเห็นได้ว่าคะแนนความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยกลุ่มตัวอย่างทั้ง 23 คน หลังการจัดกิจกรรมการเล่นิทาน สูงกว่าก่อน การจัดกิจกรรมการเล่นิทาน ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 แสดงคะแนนความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยโรงเรียนวัดพุมเรียง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่นิทานแบบรายบุคคล

2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่นิทาน

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยโรงเรียนวัดพุมเรียง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่นิทาน

ความสามารถในการลงความเห็นข้อมูล	N	$\bar{X}$	S.D.	$\sum D$	$\sum D^2$	t
ก่อนการทดลอง	23	8.09	2.54	86	382	10.81*
หลังการทดลอง	23	11.83	2.10			

p < 0.05

จากตารางที่ 2 พบว่า การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัย โรงเรียนวัดพุมเรียง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานมีความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน สรุปผลได้ดังนี้

1. ผลความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 3 ก่อนและหลังการใช้การจัดกิจกรรมการเล่านิทาน พบว่า ความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 3 หลังการใช้การจัดกิจกรรมการเล่านิทานสูงขึ้น
2. ผลความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 3 ก่อนและหลังการใช้การจัดกิจกรรมการเล่านิทาน พบว่า ความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 3 หลังการใช้การจัดกิจกรรมการเล่านิทานสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานและเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ผลการวิจัย พบว่า

1. เด็กปฐมวัยมีความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลสูงขึ้น เนื่องจาก

1.1 นิทาน นิทานที่แต่งขึ้นมาช่วยส่งเสริมความสามารถในการลงความเห็นข้อมูล เนื้อหาของนิทานมีการดำเนินเรื่องที่ น่าสนใจ สะท้อนความเป็นจริงที่เกิดขึ้นรอบตัวที่เด็กได้พบเจอในชีวิตประจำวัน ทำให้เด็กสามารถเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมได้ เนื้อเรื่องไม่ซับซ้อน มีความยาวที่เหมาะสมกับวัย มีการเรียงลำดับเหตุการณ์ชัดเจน ใช้ภาษาที่เข้าใจได้ง่าย อ่านและสามารถเข้าใจความหมายได้ และมีจำนวนตัวละครไม่มาก ทำให้น่าติดตาม สร้างความสนุกสนาน และให้ความเพลิดเพลินใจ สอดคล้องกับประไพศรี ปานเพชร (2551, หน้า 1-2) กล่าวว่า เนื้อหานิทานที่ดีสำหรับเด็กปฐมวัย ควรเป็นเรื่องสั้น ๆ ง่าย ๆ และไม่ซับซ้อน มีจุดเด่นของเรื่องจุดเดียวมีเนื้อเรื่องที่ชัดเจนชวนติดตาม เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับตัวเด็กและใกล้ชิดตัวเด็กหรือธรรมชาติแวดล้อม นอกจากนี้เนื้อหาในนิทานกระตุ้นให้เด็กได้ลงความเห็นข้อมูล โดยมีรายละเอียดที่บอกใบ้ข้อมูลมากเพียงพอที่สามารถนำไปร่วมใช้กับ

ข้อมูลที่ได้จากภาพประกอบ เพื่อนำไปสู่การลงความเห็นข้อมูลได้ เช่น ในนิทานเรื่องแมวเหมียวเพื่อนแสนดี มีเนื้อหาว่า “เมื่อปิงปิง เดินเข้าไปในบ้าน เปิดสวิตช์ไฟแต่ไฟไม่ติด ในบ้านก็มีดมาก...” จะเห็นว่า เนื้อหาไม่ได้ระบุว่า ไฟดับ แต่ให้ข้อมูลที่อธิบายบอกใบ้เหตุการณ์ ซึ่งเมื่อเด็กได้ฟังข้อมูลและดูรูปประกอบจะช่วยนำไปสู่การลงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้

1.2 ภาพประกอบ การเล่านิทานที่สร้างขึ้นสื่อความหมายและเรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตของเด็ก การกำหนดภาพมีความต่อเนื่อง เชื่อมโยงกับเนื้อหา แสดงถึงจุดสำคัญของเนื้อหาในนิทานที่เด็กจะใช้ในการลงความเห็นข้อมูลอีกทั้งมีรายละเอียดข้อมูลสำคัญที่มากเพียงพอ ชัดเจน และมีความถูกต้อง ไม่ผิดความเป็นจริง ที่จะให้เด็กสังเกตและนำข้อมูลไปประกอบกับเนื้อหาที่ได้ฟัง เพื่อนำไปสู่การลงความเห็นข้อมูล เช่น ในภาพแก้วน้ำใส่น้ำแข็งต้องแสดงให้เห็นว่า น้ำแข็งที่ละลายมีลักษณะอย่างไร น้ำในแก้วมีลักษณะอย่างไร ฯลฯ นอกจากนี้ภาพประกอบมีขนาดใหญ่ สีสดใสสวยงาม ไม่ฉูดฉาดจนเกินไป มีลายเส้นที่ไม่ซับซ้อน ซึ่งสอดคล้องกับวรรณยุกต์บัว (2560, หน้า 48) ได้กล่าวว่า การใช้ภาพประกอบ รูปเล่มขนาดกะทัดรัด จำนวนหน้า เหมาะสมกับการนำเสนอเนื้อหา มีความงดงาม แข็งแรงทนทานต่อการหยิบใช้

2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานมีความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมการเล่านิทานสามารถส่งเสริมความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยได้ สอดคล้องกับศศิพรณ สำแดงเดช (2553, หน้า 46) ได้ศึกษาเกี่ยวกับทักษะพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการทดลองหลังการฟังนิทานพบว่า มีทักษะพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เช่นเดียวกับการทดลองของเทิน สีนวน (2554, หน้า 50) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาการคิดของเด็กปฐมวัยโดยการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่ พบว่า ทักษะการคิดของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2.1 วิธีการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน โดยในการเล่านิทาน 1 เรื่อง ผู้วิจัยใช้เวลาทั้งหมด จำนวน 4 วัน เพื่อให้เด็กได้รวบรวมข้อมูล แล้วจึงนำข้อมูลไปใช้ในการลงความเห็น โดยวันแรกเป็นการเล่านิทานและให้เด็กทำงานร่วมกันในกลุ่มย่อย เพื่อช่วยกันสังเกตและเก็บรายละเอียดจากภาพ ในวันที่สองเป็นการเล่านิทานซ้ำอีกครั้ง เพื่อให้เด็กเก็บข้อมูลในนิทานผ่านการฟัง ต่อมาในวันที่สามและวันที่สี่ ครูใช้คำถามกระตุ้นเพื่อให้เด็กนำข้อมูลที่ได้รับการเล่านิทานมาผนวกกับประสบการณ์เดิม แล้วลงความเห็นข้อมูลที่สอดคล้องใกล้เคียงกับ

ความจริงมากที่สุด จะเห็นได้ว่า การดำเนินกิจกรรมใช้ระยะเวลาที่เหมาะสม และทำอย่างค่อยเป็นค่อยไป การจัดกิจกรรมดำเนินอย่างเป็นขั้นตอน โดยการสอนเริ่มต้นจากการช่วยให้เด็กสะสม รวบรวมข้อมูลจากการสังเกตรูปภาพและการฟังอย่างตั้งใจ จากนั้นจึงให้เด็กนำข้อมูลที่ไดมาเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมและใช้เป็นหลักฐานสนับสนุนในการลงความเห็นข้อมูล โดยครูถามคำถามกระตุ้น ซึ่งการดำเนินกิจกรรมโดยเริ่มต้นจากการสังเกตและฟังนิทาน ซึ่งช่วยให้เด็กมีข้อมูลมากเพียงพอและหลาย ๆ ด้าน สอดคล้องกับพัทธวาทัน นาใจแก้ว (2555, หน้า 96) ที่ได้กล่าวว่า ความสามารถในการอธิบายหรือสรุปข้อมูลที่ได้จากการสังเกตโดยตรง หรือจากการวัด การทดลอง โดยเพิ่มความคิดเห็นส่วนตัวที่มี เหตุผลลงไป ความคิดเห็นส่วนตัวที่เพิ่มลงไปจะได้จากการใช้ความรู้เดิมประสบการณ์เดิมและข้อมูลเดิมมาประกอบการเพิ่มความคิดเห็นให้กับข้อมูลที่ได้จากการสังเกตอย่างมีเหตุผล โดยอาศัยความรู้หรือประสบการณ์เดิมมาช่วย การลงความเห็นจากข้อมูลเป็นสิ่งที่ยังไม่มั่นใจ อาจจะถูกหรือผิดก็ได้ แต่ละคนอาจลงความเห็นจากข้อมูลชุดเดียวกันต่างกัน เนื่องจากมีประสบการณ์และความรู้เดิมต่างกัน แต่จะต้องเป็นไปอย่างสมเหตุสมผลกับข้อมูลที่สังเกตได้ สอดคล้องกับทวิศักดิ์ จินดานุรักษ์และธงชัย ชิวปรีชา (2552, หน้า 2) ได้กล่าวว่า ในการลงความเห็นข้อมูล ต้องแยกให้ได้ว่าอะไรคือการสังเกต อะไรคือการลงความเห็นข้อมูล และต้องไม่ปะปนระหว่างการลงความเห็นกับการสังเกต โดยการสังเกตสามารถใช้ประสาทสัมผัสต่าง ๆ ในการสังเกตได้ เช่น การมองเห็น การดม การชิม การสัมผัสหรือการฟัง นอกจากนี้กิจกรรมเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมในทุกขั้นตอน เด็กได้สนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลที่สังเกตภาพและการฟังนิทานร่วมกับเพื่อนและครู ได้ช่วยกันเสนอความคิดเห็นและนำข้อมูลมาประกอบและสนับสนุนการลงความเห็นข้อมูล ซึ่งการที่เด็กได้แลกเปลี่ยนความคิดทำให้มีข้อมูลมากเพียงพอและหลากหลายด้านรวมทั้งส่งผลให้สามารถลงความเห็นข้อมูลได้สมเหตุสมผล

2.2 บทบาทครู ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้มีการเตรียมตัวในการจัดกิจกรรม โดยเริ่มจากการฝึกเล่านิทานให้เกิดความคุ้นเคยและความชำนาญ เพื่อให้เล่านิทานได้ราบรื่นตลอดขณะดำเนินการเล่า รวมทั้งมีการเตรียมคำถามที่จะช่วยให้เด็กสังเกตและลงความเห็นข้อมูล เมื่อจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ครูเล่านิทานโดยใช้เสียงที่ชัดเจน มีลีลาการเล่าที่สอดคล้องกับเนื้อหา ใช้น้ำเสียงสอดคล้องกับลักษณะของตัวละครแต่ละตัว เพื่อสร้างความสนใจให้แก่เด็ก สอดคล้องกับจุไรรัตน์ มณีฉาย (2560, หน้า 71) ที่กล่าวว่า ครูควรมีการเตรียมตัวเล่าต้องอาศัยประสบการณ์ในการเล่า และการฝึกฝนบ่อยๆ จนกลายเป็นวิธีการเล่านิทานเฉพาะตัวผู้เล่าเพียงแต่ลำดับเหตุการณ์และสอดแทรกอารมณ์ความรู้สึกสีหน้า ท่าทาง ลีลา น้ำเสียง พร้อมกับการใช้สื่ออุปกรณ์ให้สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง เป็นการกระตุ้นให้เด็กสนใจยิ่งขึ้นนอกจากนี้ผู้วิจัยใช้คำถามปลายเปิดหลายลักษณะที่ช่วยให้เด็กสามารถลงความเห็นข้อมูล เช่น คำถามชวนสังเกต เพื่อชี้ชวนให้เด็กสังเกตรายละเอียดของภาพ

คำถามที่กระตุ้นให้เด็กอธิบายเหตุผล คำถามชวนคิดเกี่ยวกับประสบการณ์เดิม เป็นต้น เพื่อให้เด็กนำข้อมูลที่เป็นนัยมาใช้ในการลงความเห็นข้อมูลได้ สามารถเชื่อมโยงข้อมูลร่วมกับประสบการณ์เดิม และแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เพื่อตรวจสอบว่าการลงความเห็นข้อมูลเป็นเหตุเป็นผลกับข้อมูลที่ได้รับหรือไม่

ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัย โรงเรียนวัดพุมเรียง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน เมื่อพิจารณาพบว่า เด็กปฐมวัยมีความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลสูงขึ้น และเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานมีความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยในครั้งนี้ แสดงว่า การจัดกิจกรรมการเล่านิทานสามารถพัฒนาความสามารถในการลงความเห็นข้อมูลของเด็กปฐมวัยได้

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. ครูควรฝึกการใช้คำถาม เพื่อกระตุ้นให้เด็กเก็บรายละเอียดของภาพและเนื้อหา นิทาน เชื่อมโยงข้อมูลกับประสบการณ์เดิม เพื่อนำไปสู่การลงความเห็นข้อมูล
2. ครูควรให้ความสำคัญกับการสร้างบรรยากาศการเล่านิทานที่อบอุ่น ชวนให้เด็กสนทนา มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม รวมทั้งให้เด็กรู้สึกปลอดภัย กล้าแสดงความคิดเห็นและร่วมกันอภิปราย

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาการใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะทางวิทยาศาสตร์ด้านอื่น ๆ เช่น ทักษะพยากรณ์ ทักษะการจำแนก เป็นต้น
2. ควรศึกษาการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้รูปแบบอื่นในการจัดกิจกรรม อาทิเช่น การเล่านิทานประกอบการแสดงบทบาทสมมติ การเล่านิทานประกอบหุ่น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). **หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560**. กรุงเทพฯ: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ.
- ทวีศักดิ์ จินดานุรักษ์, ธงชัย ชิวปรีชา. (2552). **การพัฒนาชุดฝึกอบรมทางไกลเพื่อพัฒนาสมรรถนะครูและบุคลากรทางการศึกษา ชุดที่ 7 การลงความเห็นข้อมูล**. สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.

- เทิน สีนวน. (2554). การพัฒนาทักษะการคิดของเด็กปฐมวัยโดยการจัดกิจกรรมการเล่นตาม
ประกอบหนังสือเล่มใหญ่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.
ประไพศรี ปานเพชร. (2551). หลักการเล่นให้เด็กปฐมวัยฟัง. สืบค้นเมื่อวันที่ 15 เดือนมิถุนายน
2561 จาก <https://www.gotoknow.org>.
- พัทธวัน นาใจแก้ว (2555). เอกสารประกอบการสอน “ธรรมชาติวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี”.
อุดรธานี. อัดสำเนา.
- พรพรรณ ไวยยางกูร. (2552). การสอนวิทยาศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: แพลน สารา.
วรรณทิพา รอดแรงคำ, และจิต นวนแก้ว. (2542). การพัฒนาการคิดของนักเรียนด้วยกิจกรรม
ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์. กรุงเทพฯ: มาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเม้นท์.
- วรัญญา บัวศรี. (2560). เอกสารประกอบการสอน “นิทานและหุ่นสำหรับเด็กปฐมวัย”. อุดรธานี.
อัดสำเนา.
- ศศิพรรณ สำแดงเดช. (2553). ทักษะพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัด
กิจกรรมการทดลองหลังการฟังนิทาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ,
- สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. (2562). FOCUS ประเด็นจาก pisa ผลการ
ประเมิน pisa 2018: นักเรียนไทยวัย 15 ปี รู้และทำอะไรได้บ้าง. นิตยสาร สสวท. 48(12), 1-4.
- สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. (2563). กรอบการเรียนรู้และแนวทางการ
จัดประสบการณ์การเรียนรู้บูรณาการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และคณิตศาสตร์
ในระดับปฐมวัย ตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560. กรุงเทพฯ:
โกโกพรีนซ์ (ไทยแลนด์).
- สันหพัฒน์ อรุณธาริ. (2542). แนวทางการจัดกิจกรรมเล่นสำหรับเด็กนักเรียนอนุบาล. สถาบัน
ราชภัฏภูเก็ต: ภูเก็ต.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2557). แนวทางการดำเนินงานโครงการบ้าน
นักวิทยาศาสตร์น้อย ประเทศไทย. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.